

Inv. Nr. 2017/1850

Coll.Nr.

Steun het 117.7 A11 D4/33/1956-01 hoogstaand
werk op de planken te brengen, door uw vrienden aan te sporen
lid te worden.

Wend u tot spelende leden of tot ons secretariaat :
Heilig Hartlaan, 2, Oostende.

Na de voorstelling, gezellig samenzijn in het
GRAND HOTEL CENTRAL, Wapenplaats.

Op 25 FEBRUARI 1956 in de schouwburg, te 20.30 uur,

„HERENHUIS“

door Thomas WOLFE.

REGIE : Rikke Schmitz.

Op 17 MAART 1956 in de schouwburg, te 20.30 uur,

„TILLY'S TRIBULATIES“

door W. Ern. SCHMIDT

KONINKLIJKE SCHOUWBURG

* OOSTENDE *

CONSERVATORIUMTONEEL

ZATERDAG 7 JANUARI 1956

TE 20.30 UUR

VOLPONE

SATIRE IN DRIE BEDRIJVEN DOOR BEN JONSON

Regie, décoruitbouw, belichting :

* WILLIAM VAN HOVE *

Tapijten :

VERLEYEN en MERCHIE

Ensembleurs Kortrijk

Costumes : AVO THEA, Gent

Haartool en Grime :

— DELVOYE, Kortrijk —

"VOLPONE"

ROLVERDELING

CANINA	Mevr. Yvonne Clement
COLOMBA	Mevr. Jeanne Naessens
VOLPONE	Willy Clement
CORVINO, makelaar	Roger Depoortere
CORBACCIO, weekeraar	Leon Denis
VOLTORE, notaris	Michiel Naessens
MOSCA, knecht van Volpone	Gustaaf Huybrecht
LEONE, zoon van Corbaccio	Luc Deneckere
Bevelhebber	Maurice Carlier
Rechter	Karel Everaert
Knechten	Henri Quartier Albert Tanghe Jozef Carlier
Gerechtsdienaars	Raoul Semaille John Bauttemans

Regie :

William VAN HOVE

Toneelmeesters :

Gaston Soen en Carlos Verfaillie

Scuffleur :

Raoul Depacpe

Volpone — een te Venetië rijk geworden vreemdeling — speelt met zijn hofmeester Mosca (een parasiet) een renderende spel ; Volpone gebaart zich ziek en sterft.

Dit is voor een hele rij erfstukken de reden om Volpone met geschenken te overladen. Zolang het bij geld en juwelen blijft loopt alles gesmeerd. Maar wanneer Corbaccio zijn zoon Leone onterft ten gunste van Volpone en als Corvino hem zijn jonge vrouw Colomba wil schenken stapelen zich de onheilswolken dreigend boven het huis. Het wordt een rechtzaak, een goochelspel waar geldzucht, eer en waarheid verknecht. De rechter wordt om de tuin geleid en Volpone vrijgesproken.

Door die voor hem gelukkige wending verstout drijft Volpone nu zijn overmoedig spel zover dat hij Mosca tot enige erfgenaam aanstelt en in Venetië het nieuws van zijn dood laat verspreiden en liggende op zijn «doodsbed» de testamentgieren om zijn erfenis ziet vechten.

Hier neemt alles weer een onverwachte wending en «Volpone» eindigt in een spel waar schurken, schurken verslaan.

DE AUTEUR

Benjamin Jonson — zoon van een schots geestelijke, studeerde te Cambridge. Zijn latere stiefvader, een metser, wilde hem voor dezelfde stiel opleiden. Een Jonson ontvluchtte daarop het ouderlijk huis en liet zich in Vlaanderen als soldaat inlijven. In 1592 keerde hij naar Engeland terug waar hij te Londen als toneelspeler en afgauw als toneelschrijver grote roem verkreeg.

Een duel met een acteur — waarbij die laatste gedood werd — bracht hem bijna aan de galg.

Niettegenstaande de grote roem die hij genoot stierf hij in armoede en eenzaamheid. Hij werd begraven in de Westminster Abdij naast de groten van zijn land.

Zijn satirische lustspelen (de domme duivel, e.a.) waarin hij scher-
aanvallen deed op zijn tijdgenoten brachten hem veel vijanden bij. Zijn voornaamste werk is wel Volpone.

Als satirische komedie, met uitgesproken typen (de schrijver gaf zijn figuren diernamen : Volpone, de vos; Mosca, de steekvlieg; Corbaccio, de raaf enz...) is dit werk een grote schrede naar de typen-
komedie van de 17de eeuw.

Ben Jonson, tijdgenoot en vriend (niettegenstaande tegenoverge-
stelde literaire opvattingen), van Shakespeare, schreef bij de uitgave van dezes werken zijn profetisch lofgedicht over «De fiere zwaan van de Avon». Hierin voorspelt hij Shakespeares komende roem en klas-
seert hem naast de grootste Griekse tragediërs.

*

NIETS OVER DE ACTEUR

Het theater kan — door geestdrift verlaten — het droevigste baan-
tje, de armzaligste prostitutie zijn.

Maar de hartstocht theater te zien, theater te spelen is een na-
tuurdrang van de mens en brengt steeds toeschouwer en acteur eng
tucht elkaar. Want in elke mens leeft — min of meer bewust — de
zucht naar gedaanteverwisseling.

Elk draagt in zich de mogelijkheid tot veel hartstochten, tot me-
nigvuldig lot, tot verscheidene levenswijzen.

Opvoeding en persoonlijke belevenissen ontwikkelen slechts wei-
nige van de duizenden klemen die in ons sluimeren. De andere ver-
brakken en sterven af.

Het burgerlijk leven is eng begrensd en arm aan gevoelsinhoud.
Het heeft uit zijn armoe alleen deugden ontwikkeld, tussen dewelke
het zich moeilijk doorwerkt. Zo ontstaan de bewuste «refoulements»
de hysterie en ten slotte elke leze gemaaktheid waarmee het leven
vol is.

Wij hebben ons een serie van levensvormen toegeëigend die het
gezelschapleven uitmaken. Die levenswijzen zijn zo smal, eng, dat
van natuurlijke opwelling geen sprake meer kan zijn.

Het toneel is een losrukken van de conventionele levensvormen.
De opdracht van de acteur is niet veinzerij, maar openbaring. We
kunnen heden over de Oceaan vliegen, horen en zien. Maar de weg
naar het eigen ik, tot de evennaaste is eindeloos ver en moeizaam. De
acteur staat midden op die weg. Hij bezoekt de diepten van de men-
selijke ziel. Hij is schepper en uitvoerder, hij is de mens aan de
uiterste grenzen van werkelijkheid en droom, en met beide voeten
staat hij in dit rijk.

MAX REINHARDT,

uit een voordracht gehouden voor de Colombia universiteit
te New-York, in 1928.